

UTVA:

Kraljična na grahu.

(Prosto po Andersnu.)

ivel je kraljevič mlad in lep. Rad bi se bil oženil, toda samo s kako kraljično, pravo, resnično kraljično, ne samo po imenu, ampak tudi po krvi, ki bi imela vse lastnosti in slabosti kraljevske.

Ves svet je obhodil. Iskal je in izbiral. Kraljičin je bilo na izbiri, a pri vsaki je našel kaj, kar ga je spravilo v dvom nad njeno kraljevsko pristnostjo. Tako se je vedno vračal sam domov in vračal se je žalosten, ker bi se bil res hudo rad oženil.

Kar se zgodi, da nastane nekega večera huda nevihta. Bliskalo je in grmelo, kakor bi Lahe podili čez Sočo. Dež je lil, kakor da bi v nebesih škafe praznili.

Pa ti potrka tedaj nekdo na mestna vrata in sam stari kralj gre odpirat, čeprav je bil že v copatah. Pred vratmi pa stoji kraljična. Premočena je do kože, od las ji curlja voda, v črevljih ji žveklja od mokrote. Toda vkljub temu je trdila, da je kraljična.

„No,“ si misli stara kraljica, kraljičeva mati, „kmalu bom spoznala, si li kraljevska ali ne.“ A rekla ni nič, nego šla je, da pripravi ležišče. Na dno postelje položi grahovo zrno, nanje pa naloži dvajset žimnic in vrhu žimnic še dvajset pernic, na katerih naj bi došla kraljična spala.

Drugo jutro jo vpraša: „Kako si kaj spančkala?“

„O, strašno slabo! Nič!“ odvrne kraljična, zdehajoč in pretezajoč se. „Vso noč nisem zatisnila oči. Sam Bog ve, kaj je bilo v moji postelji. Ležala sem na nečem trdem, da sem vsa višnjeva po životu.“

Sedaj je bila stara kraljica prepričana, da je ta kraljična resnična kraljična, ker je skozi dvajset pernic in še dvajset žimnic čutila eno samo edino grahovo zrno. Tako občutljiva more biti le resnična kraljična.

In mladi kraljevič se je z njo poročil. Niso pa onega graha snedli. Hranili so ga v muzeju in je še sedaj tam, če ga ni uničila svetovna vojna.

